

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 21-A DUPĂ RUSALII
(A Sfinților Părinți de la Sinodul
al VII-lea Ecumenic)
(Pilda semănătorului)
(Rugăciunea lui Iisus)

SF. MC. LONGHIN SUTAȘUL

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Astăzi ne aflăm în Duminica a 21-a după Rusalii, zi în care am ascultat cu toții Pilda semănătorului. Mântuitorul Hristos obișnuia să vorbească poporului în pilde pentru o mai bună înțelegere a mesajului Său divin, mântuitor. Cu toate că alegea exemple și episoade din viața de zi cu zi a ascultătorilor pentru o mai bună înțelegere din partea acestora, de multe ori îi cereau, chiar apostolii, să revină asupra celor spuse, cu explicații și completări. Așa s-a întâmplat și cu Parabola semănătorului:
„Ce înseamnă pilda aceasta?” (Luca 8, 9).

Iar Mântuitorul le-a explicat pilda. Trebuie spus că Parabola semănătorului constituie un preludiv la toate celelalte parabole, analizând sistematic modul în care cel chemat devine fiul Împărăției lui Dumnezeu, precum și ispitele care îl asaltează pe cel care caută Împărăția. Domnul le explica direct Pilda semănătorului, care îl înfățișează pe Hristos ca Veșnicul Semănător care își pregătește terenul pentru a arunca semințele, cu speranța de a afla roadă bună.

Din păcate, nu toate semințele vor aduce bună roadă, căci unele vor cădea lângă drum, pe loc pietros sau între spini. Semințele căzute lângă drum, pe care pasările cerului le mănâncă, sunt aceia care aud cuvântul lui Dumnezeu, dar nu îl fac roditor în viața lor, ci îl tratează cu nepăsare, ușurință și indiferență. Cuvântul Sfintei Evanghelii astăzi este transmis prin mijloace moderne precum radio, televiziune, presă, preoți dedicați și responsabili, prin profesori de înaltă pregătire teologică, dar din nefericire, prea puțin rodește. Vine diavolul și înșelă prin amăgire, inoculând falsitatea în locul adevărului, răul în locul binelui, patima în locul virtuții și întunericul în locul luminii.

Semințele căzute pe piatră reprezintă pe cei care la vreme de încercare uită de puterea și dimensiunea bucuriei ascunsă în Taina Crucii. Cu aceștia se împlinesc cuvintele: „Ochi au și nu văd, urechi au și nu aud”. Ortodoxia înseamnă luptă și biruință, creștere duhovnicească și împlinire, nicidecum comoditate și iresponsabilitate. În acest sens Mântuitorul este ferm: „cel ce pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9, 62).

Cele căzute printre spini sunt cei care sunt neroditori. Grijiile vieții, egoismul, setea de a poseda mai mult decât firescul fac ca toate să fie zadarnice. Bogăția este pentru mulți o piedică în calea dobândirii Împărăției lui Dumnezeu, de aceea Mântuitorul Hristos

a fost foarte ferm când a zis: „Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi” (Matei 10, 23). Semințele căzute între spini sunt faptele omului trupesc, precum: adulterul, desfrânarea, necurăția, destrăbălarea, fermecătoria, cearta, mânia, gâlceavă, dezbinarea, erezia, neascultarea, pizma, uciderea, beția și altele asemenea. Cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, așa cum avea să le spună Apostolul Pavel galatenilor (Galateni 5, 19 – 21). Câtă tristețe aduce Veșnicului Semănător o astfel de lucrare, într-un pământ în care spini nefolositori devin majoritari și înăbușă tot ce este roditor!

În final, unele semințe cad pe pământ bun și aduc rod însutit. Aceștia sunt cei statornici, lucrători virtuoși care mărturisesc adevărata

credință și o pun în lucrare, mai ales la vreme de ispită și restriște, sunt aceia care înfăptuiesc poruncile lui Dumnezeu, nu doar le ascultă: „Cel ce va face voia Tatălui Meu Celui din Ceruri, acela mare se va chema în Împărăția Cerurilor” (Matei 7, 21). Domnul a stăruit în repetate rânduri asupra obligației de a aduce roadă, „roadă vrednică de pocăință”, rodirea fiind una dintre condițiile esențiale ale vieții creștine și cultivate cu precădere în Ortodoxie, care nu face separație între adevărata mărturisire și buna lucrare, căci Împărăția Cerurilor nu se va da celor care vor cuvânta frumos, ci aceluia care vor aduce roadă: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43). ❀

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII ARDELENI MĂRTURISITORI ȘI MUCENICI

La sfârșitul veacului la XVII-lea, catolicii pierduseră teren în toată Europa în fața calvinilor și luteranilor. De aceea, pentru a câștiga, apelau la măsuri extreme pentru atragerea ortodocșilor din estul Europei. Biserica Unită sau Biserica Greco-Catolică din Transilvania a apărut oficial în luna martie, anul 1701, la Viena, în urma presiunilor Bisericii Romano-Catolice - reprezentată în special prin iezuiți - și a monarhiei habsburgice, asupra clerului românesc din Ardeal, condus de mitropolitul Atanasie Anghel.

Uniația a reprezentat fenomenul atragerii românilor ortodocși din Transilvania la unirea cu Biserica Romei, fenomen cu dublu scop: pe de o parte, creșterea numărului de credincioși catolici și a influenței reprezentanților catolici în Dieta transilvană; pe de altă parte, ruperea legăturilor dintre românii transilvăneni și cei ortodocși din Țara Românească și Moldova.

Acest proces, al cărui nucleu a avut loc între 1698 și 1701, dar ale cărui ecouri s-au extins și în deceniile următoare, a fost facilitat de transformarea Transilvaniei în principat, aflat sub protecția regimului austriac al Imperiului Habsburgic. Diploma împăratului Leopold I, din 1691, confirma privilegiile a trei națiuni și drepturile a patru religii recepte care coabitau în principat, românii ortodocși, deși majoritari, fiind excluși din ambele grupuri. Prin uniație, românii și mai ales clericilor ortodocși li se promiteau privilegii și scutiri de taxe similare cu cele ale preoților catolici, favorizați de noul regim. Cu toate că acest fenomen a avut loc progresiv și a fost de multe ori impus prin mijloace necinstite (amenințări sau acte dovedite false), situația clerului care a acceptat uniația a rămas practic neschimbată, în timp ce credincioșii ortodocși și preoții lor au avut tot mai mult de suferit prin persecuții, confiscarea locașurilor de cult, noi taxe și amenzi și obligația de a-i întreține și pe clericii care acceptaseră unirea.

Uniația presupunea acceptarea conducerii papale și a câtorva dogme catolice, păstrându-se însă folosirea ritului ortodox și a limbii originare. Toate acestea erau îngăduite de către Roma în vederea latinizării ulterioare a creștinilor uniți.

Uniația s-a bazat pe slăbiciunea unora din preoții și protopopii români, care au cedat promisiunilor de îmbunătățire a stării lor materiale - căci și ei erau considerați iobagi, ca toți românii - și pe constrângerile politice, religioase, de

Secolele XVII și XVIII au fost pentru ortodocși perioade de grea încercare a credinței strămoșești și de mucenicie în fața celor care voiau unirea cu orice preț cu Biserica Romei. Românii de peste Carpați au luptat nu numai să-și apere drepturile sociale și economice, dar mai ales să-și apere ortodoxia și bisericile. În anul 1761 generalul Bucow, din ordinul împărătesei Maria Tereza, pune tunurile pe bisericile de piatră și incendiază bisericile de lemn ale ortodocșilor. Știuiți și neștiuiți apar mărturisitorii și mucenicii.

multe ori însoțite de forța armată, împotriva ortodocșilor. Iezuitul Andrei Freyberger, cel care descrie actul unirii cu Roma papală de la 1701, spune despre clericii români ortodocși: „Preoții sau parohii se socoteau printre iobagi, care nume indică servajul; în ce privește contribuțiile, transporturile, încasarea dărilor, precum și a altor sarcini, angarale și servituți, nu se făcea nici o deosebire între ei și laici, fiind supuși și ei robiei.” Iar legea din „Approbatæ Constitutiones”, adoptate la 1653, preciza: „Românii să fie ținuți în robie deplină și perpetuă, ei fiind în țară numai tolerați, până când va plăcea principelui și proprietarilor de pământ...”

Noua stăpânire habsburgică, pentru a-și consolida dominația, a început o luptă pentru a slăbi puterea calvinilor și a întări confesiunea catolică prin aducerea românilor ortodocși sub influența Scaunului papal. Românii din Ardeal însă au rezistat eroic chiar și după jumătate de secol de eforturi organizatorice, materiale și legislative pentru a-i acapara pe toți ortodocșii de aici.

În acest context a început lupta pentru apărarea Ortodoxiei, a cărei existență era în pericol, susținută „cu mult curaj și stăruință de preoți și credincioși” care, pentru acțiunile lor de protejare a credinței strămoșești, au înfruntat „bătăi, temniță și chiar moartea mucenicească”. Aceasta s-a manifestat în diverse moduri, de la respingerea directă a uniației la trimiterea

de memorii către Curtea Imperială din Viena, detaliind suferințele îndurate de românii ortodocși, la emigrarea unor români în Țara Românească sau la „revenirea la Ortodoxie a unor preoți și credincioși care fuseseră amăgiți sau siliți să primească unirea”.

Anul 1761 rămâne pentru românii ortodocși din Transilvania un an de cumplită teroare, căci generalul Adolf von Bucow, trimisul împărătesei Tereza, ca să potolească răzmerițele și să pună la pământ toate lăcașele de cult ortodoxe, va distruge cu tunurile bisericile de zid și va incendia bisericile de lemn. Numărul bisericilor și mănăstirilor ortodoxe ce au căzut pradă atacurilor soldaților lui Bucow sunt, după unele informații, peste 150 și, din păcate, după anul 1762 nu mai putem vorbi în Transilvania de viață monahală ortodoxă.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion

Născut pe la anul 1714 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria, pleacă la vârsta de 18 ani la Ierusalim spre a se închina la Sf. Mormânt. Intră în obștea Măn. Sf. Sava, unde este călugărit cu numele de Visarion. După o vreme, vine în Slovenia, unde stă 7 ani la Măn. Pacra. Acolo este hirotonit preot. Din ianuarie 1744 îl găsim în Ardeal pentru a apăra ortodoxia de aici. Merge la Deva, Orăștie, Alba Iulia, Săliște, până aproape de Sibiu. Dar pe drum, între

Săliște și Sibiu, Cuviosul Visarion este arestat de soldații austrieci și dus la judecată la Viena. Supus chinurilor, după aproape un an cuviosul își dă sufletul în mâinile Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie

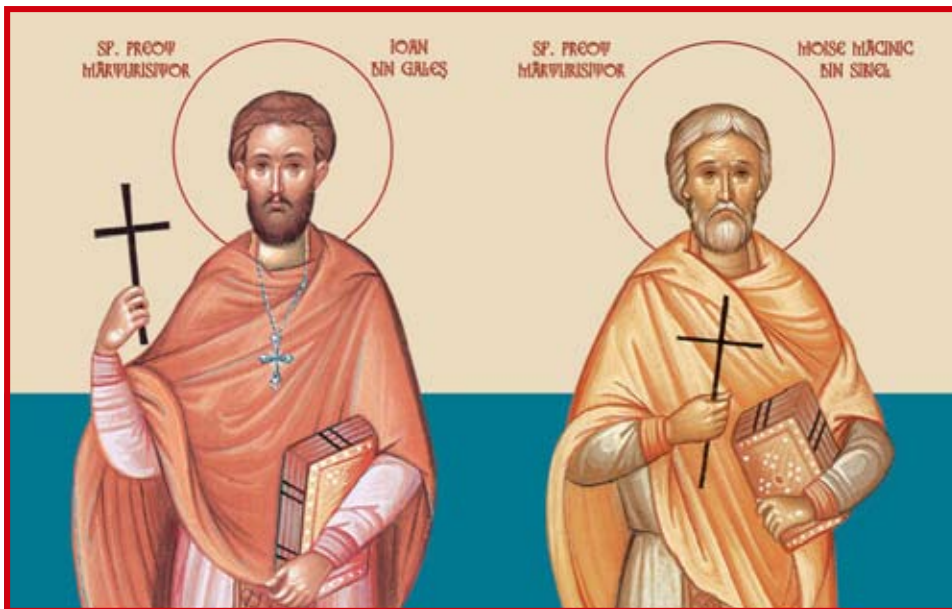
S-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea în comuna Cioara (azi Săliște, județul Alba), din părinți binecredincioși pe nume Ioan și Oana, tatăl său fiind preot în comuna Cioara între anii 1680 și 1720. Sofronie alege și el calea grea a preoției, fiind hirotonit preot de mir. În anul 1754 îi moare soția, iar el, rămas văduv, lasă pe fiul său preot în Parohia Cioara și pleacă la Măn. Cozia. Aici, după o vreme, este tuns în monahism. Se întoarce la Cioara în anul 1756 și zidește un schit în codrul din Păișorul Cioarei, pe locul altui schit mai vechi, închinat Măn. Cozia. Însă în mai 1757, primarul maghiar și alți 12 oameni distrug schitul, iar Cuv. Sofronie este obligat să se ascundă o vreme prin diferite sate.

În toamna anului 1759 îl găsim pe Cuv. Sofronie de la Cioara în fruntea rezistenței în fața uniției, umblând în satele din județul Hunedoara și îndemnându-i deschiș pe credincioși să-i alunge pe preoții uniți și să rămână statornici în credința ortodoxă. Datorită acestei acțiuni, în preajma Crăciunului din anul 1759 este arestat și închis la Bobâlna, lângă Orăștie. Este eliberat de către aproximativ 600 de credincioși conduși de preotul Ioan din Săliște.

Cuv. Sofronie se îndreaptă spre Munții Apuseni, continuând apărarea ortodoxiei. Prins din nou și întemnițat la Abrud, scapă de temniță cu ajutorul lui Dumnezeu. Începe o acțiune de organizare a Bisericii Ortodoxe în Ardeal, ajungând astfel la Alba Iulia unde a convocat „sinodul” de la 14-18 februarie 1761. În acest context, împărăteasa Maria Tereza este pusă în fața evidenței și constrânsă să accepte cererile românilor. Așa se face că la 11 iunie 1761, cel dintâi Episcop Ortodox, Dionisie Novacovici, ajungea în Biserica din Șcheii Brașovului. Despre Cuv. Sofronie știm că a trecut granița, a ajuns la Argeș, unde, după o vreme a plecat la Domnul.

Sfântul Mucenic Oprea

Mucenicul Oprea Miclăuș a fost un țaran ortodox din Săliște Sibiuului. Începând cu anul 1748, țaranii din Săliște, precum și mai mulți alți preoți și credincioși ortodocși încep să trimită o serie de memorii și petiții succesive către mitropolitul sârb de Carloviț, către guvernatorul Transilvaniei, către cancelaria imperială și chiar către împărăteasa Maria Tereza, cerând eliberarea celor arestați, libertatea credinței și încetarea abuzurilor autorităților împotriva

credincioșilor și preoților ortodocși. Oprea Miclăuș s-a înfățișat de cel puțin trei ori înaintea împărătesei Maria Tereza, prezentând protestele românilor din Transilvania și cerând libertate pentru credința strămoșească.

Primul drum spre Viena l-a făcut în toamna anului 1748, fiind însoțit de Ioan Oancea din Făgăraș. Ei cereau împărătesei libertate pentru „legea Răsăritului” și anume ca românii ortodocși din Ardeal să fie scutiți de persecuții și să li se îngăduie să păstreze credința lor ortodoxă. Al doilea drum la Viena a avut loc în toamna anului 1750, alături de alți cinci români, cu altă cerere prin care anunță că vor pleca din țară dacă nu li se oferă libertate pentru credință. A plecat din Viena însoțit de preotul Moise Măcinic din Sibiel și s-au oprit în Banat și au rămas acolo. Săliștenii au adus lui Oprea o nouă plângere, semnată de mulți credincioși, pentru a o prezenta împărătesei. Îndată ce au prezentat plângerea, Oprea Miclăuș, preotul Moise Măcinic și preotul Ioan din Galeș au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață la Kufstein, în Munții Tirolului, Austria. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât pe data de 28 februarie 1950 canonizarea Sf. Visarion și Sofronie ca „Sfinți Cuvioși Mărturisitori” și a lui Oprea Miclăuș ca „Sfânt Mucenic”. Pe data de 21 octombrie 1955 a avut loc proclamarea solemnă a canonizării lor în Catedrala Reîntregirii din Alba-Iulia.

Sfinții Preoți Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel

Nu știm prea multe despre primii ani de viață ai preotului Ioan Ioaneș, slujitor în satul Galeș din Transilvania (jud. Sibiu). În lipsa unui episcop ortodox în Transilvania, el a fost probabil hirotonit la București, Râmnic sau Carloviț (Serbia). S-a numărat printre cei mai îndrăzneți

apărători ai credinței ortodoxe, în fața oricăror încercări ale autorităților habsburgice de a impune unirea transilvănenilor cu Biserica Romei.

Documente de la mijlocul secolului al XVIII-lea arată că era unul dintre preoții care se împotriveau activ acceptării de către ortodocși a unirii cu Roma. Împreună cu alți preoți și credincioși, el trimite în decembrie 1750 mitropolitului ortodox sârb din Carloviț un memoriu din partea românilor din sudul Transilvaniei în care-i relatează suferințele pe care românii le îndurau din partea autorităților care-i obligau pe ortodocși să accepte unirea cu Roma.

În anul 1752, împreună cu preotul Ioan din Poiana Sibiului și cu mai mulți români, preotul Ioan din Galeș redactează alt memoriu adresat împărătesei Maria Tereza (1717-1780). Pleacă la Becicherec, în Banat, unde se întâlnește cu preotul Moise Măcinic din Sibiel și cu Oprea Miclăuș, cărora le dă documentul care urma să fie prezentat la Curtea de la Viena.

Este arestat în mai 1756, fiind trimis în lanțuri la Sibiu, apoi la Deva și în 1757 în Banat. Este transferat în închisoarea de la Graz (Austria), fiind condamnat la închisoare pe viață din ordinul împărătesei Maria Tereza. Este mutat apoi la închisoarea Kufstein. Conform unui document din anul 1780, care probabil se referă la el, preotul Ioan din Galeș a rămas în închisoare peste 24 de ani, până la adormirea sa întru Domnul. Primește astfel la Kufstein cununa muceniciei.

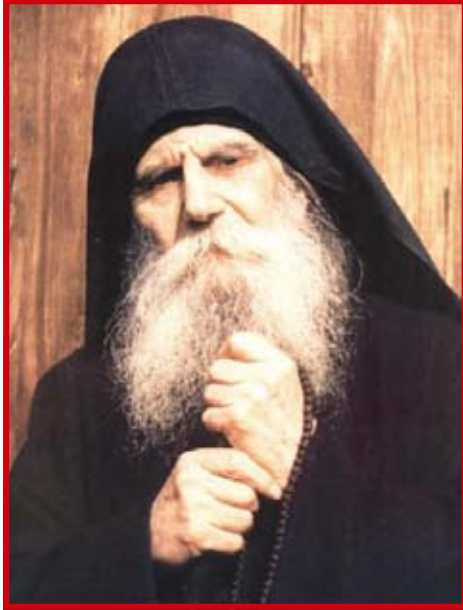
Moise Măcinic a fost și el unul din contestatarii unirii Mitropoliei Bălgradului (Alba Iulia) cu Biserica Romei, fiind unul din apărătorii Ortodoxiei în Transilvania. La data de 20-21 iunie 1992, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea celor doi preoți ca „Sfinți Preoți Mărturisitori”. ❀

PĂRINTELE PAISIE OLARU

Bunul duhovnic care ne așteaptă pe toți la poarta Raiului

Părintele Paisie Olaru este propus pentru a fi canonizat în 2025, când Biserica Ortodoxă Română împlinește 140 de ani de autocefalie și 100 de ani de la obținerea statutului de patriarhie. Marți, 18 octombrie 2022, se împlinesc 32 de ani de la înveșnicirea unui mare rugător și duhovnic.

Pleacă la Domnul în 18 octombrie 1990.

Ucenicii de chilie l-au întrebat odată: „Ce cuvânt de învățătură ne lăsați ca testament, pentru a merge pe calea mântuirii?” La care Părintele Paisie Olaru a răspuns: „Să facem și noi ceea ce învățăm pe alții, și tot ce facem în viață să fie spre slava lui Dumnezeu și spre folosul aproapelui, că dragostea acoperă mulțime de păcate. Acest testament vă las tuturor ucenicilor mei, adică testamentul dragostei.”

El le ura ucenicilor să ajungă doar la Poarta Raiului. „Dacă ajungem noi acolo, strigăm la Maica Domnului: «Ușa milostivirii deschide-o nouă» și Măicuța Domnului, cu rugăciunile ei, ne va deschide ușa să intrăm în Rai”, a explicat el cândva.

Și iarăși spunea: «Din dragoste izvorăște smerenia. Că dacă iubești pe cineva, nu-l ocărăști, că se scârbește; nu-l superi, că tânjește. Că dacă apuci să superi pe cineva, săracu', nici nu poate mânca, nici nu se poate ruga, nici nu poate dormi. Așadar, faci în toate chipurile să nu superi pe nimeni. Dar nu se poate să nu superi chiar pe nimeni; poate fără să-ți dai seama spui un cuvânt mai tulburător. Dar cum te-ai întâlnit cu cel pe care l-ai supărat, îndată fă-i plecăciune: „Iartă-mă, dragul meu, că te-am supărat”. Și când ai zis „iartă-mă”, a ieșit deodată toată supărarea, s-a spart totul, n-a mai rămas nimic. Și când se uită diavolul într-acolo, vede că a rămas păcălit... nu mai rămâne nimica scris.”

Părintele picurat din Rai

«În genunchi, sub epitrahilul Părintelui Paisie, se petrecea miracolul... Cu fruntea în poala lui, sub patrafiru-i atotcuprinzător, începea, minunat, curățirea, eliberarea fulgerătoare de toată povara păcatelor acumulate în lume. Din când în când, simțea odihnindu-se

pentru o clipă, pe creștet, mâna mare și osoasă, bătrânească, greu-ușoară a Părintelui, cu o binefăcătoare dublă senzație - de absorbție a păcatelor și de pogorâre a harului. Spre sfârșitul rugăciunilor (mai întâi din cele comune de dezlegare, iar la sfârșit una proprie, cu totul aparte, bine cunoscută, de altfel), Părintele te tocănea ușurel cu crucea pe cap, prin epitrahil, spre binecuvântare și în semn de părintească dragoste - mod de comunicare pe cât de palpabil, pe atât de inefabil. Deși rugăciunea era, în mare, de fiecare dată aceeași, ea nu-și pierdea deloc forța și frumusețea paradisiacă. Cuvintele erau trăite deplin și aveau, ca atare, acoperire deplină. Și când chema ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu, peste „măsuța” ta, peste „căsuța” ta (erau multe diminutive în graiul său genuin și gingaș), te simțea cuprins de o învăluitoare bucurie, de duiosie și de înțelegere pentru toate ale tale, oricât de modeste ar fi fost ele. Aflai mai bine cine ești și ce ar trebui să fii. Și când, la sfârșit, cerea pentru fiecare „un colțișor de Rai”, sau când își lua rămas-bun, dându-ți întâlnire „la poarta Raiului”, simțea deja o arvună a Raiului, aveai o pregustare a stării paradisiace.

Deși pretindea că el nu o deține, recomanda tuturor să încerce a deprinde rugăciunea lui Iisus, rostind-o zilnic cât mai des, după puteri. Eu mi-o amintesc, la el, cu o formulare puțin extinsă: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” Acest „Cuvântul” adăugat de el mi s-a părut totdeauna că aduce o notă de înaltă teologie și de forță duhovnicească. Cred, de asemenea, că prin el Părintele se racorda direct la Sfântul Ioan, Evanghelistul Iubirii, de care, probabil, se simțea tare atașat.» **(Costion Nicolescu, ziarul Lumina) ✿**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16 - 23 OCTOMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (A Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) - Utenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 19.10	0730-09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 21.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 22.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 23.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor) - Utenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI

S-a născut în 20 iunie 1897, în satul Stroești, comuna Lunca, județul Botoșani, primind la botez numele de Petru. Părinții săi, Ioan și Ecaterina, le-au dat o educație creștină și duhovnicească celor cinci copii ai lor. După școala primară, Petru a luptat în Primul Război Mondial. Iar în anul 1921 a intrat în obștea Schitului Cozancea (jud. Botoșani), în 9 iunie 1922 fiind tuns în monahism ca schimonah, primind numele de Paisie.

După câțiva ani de ascultare, trăiește ca sihastru timp de aproape trei decenii în pădurea din vecinătatea schitului. Aici își formează câțiva ucenici aleși, printre care și viitorul Arhimandrit Cleopa Ilie și toți frații acestuia.

Este hirotont diacon în 14 octombrie 1943 și preot în 4 aprilie 1947, când este numit egumen al Schitului Cozancea, pe care îl conduce doar un an, înainte să se retragă la Mănăstirea Sihăstria Neamțului ca duhovnic.

Între anii 1949 și 1953 va fi duhovnicul Mănăstirii Slatina (jud. Suceava), în perioada în care stareț era Arhim. Cleopa Ilie.

În primăvara anului 1954 revine la Mănăstirea Sihăstria, unde a fost, până la plecarea la Domnul, duhovnicul obștii și a mii de credincioși din toată țara.

Între anii 1972 și 1984 se nevoiește la Schitul Sihla, aproape de peștera Sfintei Cuvioase Teodora, după care se întoarce în obștea de la Sihăstria Neamțului.

În anul 1986 își fracturează piciorul drept și rămâne imobilizat la pat până la sfârșitul său pământesc. Mai apoi, cataracta l-a făcut să-și piardă vederea.